

Sărbătoarea

prof. MIHAI APOSTOL

REDACTIA

Ploiești, Strada Locot. I, Apartament No. 20
Telefon 1812

Secretar de Redacție: CONST. I. VIȘINA, Avocat

Abonamentul anual 150 lei

S'a stins ZAHARIA BARBULESCU!

Ce căci dragostea, dar și cu totul sări segea, îndu amintirea astuzii de secul lui Nostru din anul trecut, când ascenziile pionilor lui de la vîrzu, puncan și care sănărău aparițiunile "liberător" noastre.

Zâmbitul noastră gazetei, a porosit la începutul începutului, din întărită glandătură monante și amândoră pe același drum, acela — după cum singular o spunea în „Cuvântul nostru înainte” —, al datoriei celor înărzici de noroc și de posibilitate, ce semință învățăturii mai înainte, de acel juriu puțin din timpul odihnii, între informații și luminație celor mai puțin norociști, cari, dacă nu s'au putut adapta la timșoarelor lor la invocația dăstor de viață și cultură, au — ionagi, astuzii — înșelători nepotitorii de aia acela se este în legătură cu conduceră scribulor Statului.

Trebui să incercăm să îl știm de luptă cultural națională și de educație cetățenească.

Odată fixaj susține acestel idei, un împărtășitor și colegul Manolescu, care, în imbrăcășirea sa îl susține, îl săză în 1 ianuarie 1927, a vizat ultima zilei „Libertății”, scrierile în prisma de vedere a lui Barbulescu, privind ce ne-a servit și ne servește și astuzii de direcție, scrierile în cadrul esteișmunității lui, caracteristică exemplul și integrul lui amintită, ori care și îl însărcină.

Ce căci grejii astemane mărcișorul tăcău nume, ca căci sănătății — sau că — sădă apărănum înțeleptul noastră judecător, pentru că apoi, să-l lasăm în urmă instanță numai, care, ca olegăjătorul său și ca vîrstă în cultura, și mai compusă odată înainte de călăuzi.

Dacă în urmă, ca căci integrător, tot că, nelipsit de disprețire, suprasprengere și asupra apărători !

Asta tocmai nu și „liberător”, le fost dat să indice complicitatea acea mai durătoare.

Este căci niciova și înșel, pentru a sări amintirea pierderii noastre ? Să ducă ne înșelarea și în lacă, ne găsiu mereu cînd căci și integrătorul astăzi de boalașeasă nouă să fie.

„Să neașa patru-o-facă, când patru ame personale! Zaharia Barbulescu și îndă tot, nu susținești să, ca impunătorul integrătorul său, confidințial și mărcișorul său, și a grăzdușoarele a vieții male ?

Sentimentele adânci nu se pot exterioriza prin vorbe, ele se intîleg și se specifice prin înțreținerea lor eloquence.

Ce a fost pentru mine, sau pentru noi, Zaharia Barbulescu?

Ori că nu'știau strădui să o sărăc, lucru mi-se fi întâmplat.

Pentru tot acela ce mi-a putut fi, banul și prețul întăritășorii menitului ploieștei *Înălțat*, pentru tot ceea ce a fost și a ramas și astăzi le „Libertăție” — neprincipiu director Z. Barbulescu, — n-a putut să reușească să acționeze — de sigur — decât o imperfecție, o slabie și forță independentă de *resiliere* și de apreciere, care, slăvoase, ar îndrăzni doar să se întărească și să îngăzile cărăi și adușe înțelegere și înțelegeră a tuturor acelor ce Fau cunoșteau.

Când am pierdut astăzi că

am pierdut, nouă celor din jurul acestuia ziar, nu ne rămasă de căi îndatorările, c

și de căi înainte, con-

siderați, o ne juriu *punctum odditum* — cum o spunea el-

pe care Zaharia Barbulescu l-a făsărit lepidar în „Cu-

vintul înainte al „liberă-

ției”.

C. Cristodorescu
Avocat

A pierit un om

Pierită dintre noi, așezându-se acolo unde se găsește *deștepti și virușoș*, acel care ne era colog și prieten; Zaharia Barbulescu. A pierit înainte de vreme, în flăcări tinerele și înainte de a-și fi dat tot ceea ce putea să intelectuo și marec lui putere de munca.

L-am cunoscut prea de aproape și l-am apreciat respus de mult, căci am avut prilejul să fim împreună colaboratori la multe tapă boze.

Pe unde a trezit nu a lăsat de căt amintiri frumosă, regalele celor cari-i pierdeau de sfârșitul său de drept, printre cari se numără și „Savantul”, care a apărut timp de doi ani într-un răpuș, sub conducerea subsemnatului.

Il regretăm cu toții: căci toți l-am iubit, prin felul cum a putut în viață să se apropie de sufletele noastre. Fiea lui blândă, vorbirea lui dulce, sinceritatea lui nebanduită și neințintată de nimic, ne face golul și mai mare.

Prințul aducători, slăvoți, leali, sunt posări rare, Barbulescu, nu-a fost drag, nu-a fost un drept, leal, sincer și înimios între alii mulți prieteni.

Memoria lui ne va fi scumpă.

L-am plâns și l vom plângă. Și-l să jărmă neșărat!

NIC. M. PÂRVULESCU
Decanul Baroului Prahova

EX PARVIS

O chestie de preferință

Inwest, facet, cel care te-a fost day dispăr, iar artigii laterale acoperă deschizătură prin care ei a plecat pentru întărește.

La noi, instituția crematoriu-rii se găsește în faza propunărilor și a criticei.

Cei cari o discută se întărește zădărind dacă trebuie să preferă procesul crematoriu sau acel de descompunere lente.

Problema aceasta însă nu este o chestie de gust sau de preferință, ci o necesitate impusă de progres și de civilizație.

Ultimul omagiu

Ce occașie funerală și praznică este o ceteasă și orgăzuită și balconul primăriei să se întră dreptul negru.

În mijlocul anel săi compusă și se ridică pe cofetărie pe care se așeză chiar atunci căci.

Înțeleg discursurile de eleganță și se armă în cîntecuri simbolice și orgăzuită și se întră în locul de joacă și sădă cu el și copacii deosebiște.

În față morții postante trăiesc și facțește, iar omagii adunători este o sădă care îl cinstesc mult atât pe el.

Cineva a constituit însă o adunătoare omagiu și făcătoare care elocventă el se oferă binecuvîntării și primăriei

La trezere cortegiul funerar balconul cornut a rămas gol.

Se părea că un exces de pudore a opri pe cel „prea îndrăgiti de banul public” să apără în acel moment solemne fatale româșilor același, care totuști răsuiau și lăptă pentru întărește unei epoci de cinste, primărie și acela.

Prințul politicii

Vîntul *Prahovei* a opărat cu zile National Liberal și nu văd cum contestă, dor să recunoscă succesa calității.

Observă însă că — cu ocazia morții octogenării care a fost Zaharia Barbulescu — său finală, într-o minutea noastră, deplină și înțeleptă, să-și cunoască.

Nici nu cunoaște deasupra maneca pe care a depus-o pe partidul National Liberal și căruia membru de valoare era.

Succesori domnul de la *Vîntul Prahovei*, în meritul și votul particularul *liberal* și care totuști recunoscănum de cînd deținător? Sau succeseori și cînd se reprezintă, o reală valoare personală și o politica complexă dezinteresată, sau deținător care te scăză din cînd pretențiile politice?

JONH.

FOAIE DE LUPĂ CULTURAL-NATIONALĂ

ȘI DE EDUCAȚIE CETĂTENEASCĂ

Apare la 1, 10 și 20 lei fiecărui sun

sus directoarelor:

George Manolescu
C. Cristodorescu
AVOCATI

ADMINISTRAȚIA

SERGIU GHEORGHIU, Avocat
Ploiești, Strada Cazinoului Nr. 1

† ZAHARIA BARBULESCU

OMAGIU

la moarte lui ZAHARIA BARBULESCU

Când noaptea-si pierde în haos o plăcă năștimă

Din diademă scumpă, sortită ca și stea

Pe frunte și, mulțimese popioiele înfrântă :

— „Se prăpădit un suțel, căci a căzut și stea”

Ea n-a căzut, ci drumează — căre de lumini —

— Ace cum a sortit-o în vîrsta lui înaltă

Cărmitorul ei Firi, fulgerător imbină

Trecând prin starea noastră, un infarț cu altul

Ei n-a murit, ci drumează, sortit de legi divine,

Ni se parăt prin vîrstă — bold fulgerător

Pe-un fermant în dolu, ce nu-ți poate refine —

— Spă lumi în care astăzi își duc menină loc.

Căci suțelul, căvaliș de vulturuse avărit

Că se sătăcește în bîta oştirii de lut,

Trăie din „începutul, când totușt” —

— Scânteie creatoare din primul început;

Iar astăzi, în Negărușul ce mintea omenești
Nu-i demn să scruteze și în care nu curăță
Săd umărăște și sunul și ochii săd prixește,
El n-a murit: înfrângă și înconștientă.

Să în suflul trăi-va comore de lumini

Să dragește pe care, a reînăște - în ele,

Cel dește sărit din canuri scânteie lor divină,

Că Prometeu Titanul, zeușul foc din stele.

Se născuți, că drumează de vînturi
Nu-ți vînt, geloasă, în anul ei să zicea,

Înălță și curgi valul de lacrimi, ce agresuă,

Plângăți: pe cerul nostru și mai puțin și stea!

P. M. M.

EPIGRAMĂ

A murit Zaharia Barbulescu,
care în scurtă vîrstă și în
casă a căzut înconștient.

Morții

Mărturișesc, moțesc,

Ei și eu suntem deținute,

Când Primăvara — triste!

Cred că nu, dar, — putesc!

Același!

Tu nu pot fi săd, și zădore,

Să fingezi o rostă de înimă!

Să te îngăi tot deconstruiești

Căzăd și e săz, lucru de laudă!

— Crânește

INMORMÂNTAREA ȘI CUVÂNTĂRILE

In ziua de 4 Noembrie a. c., la ora 15 (o. m.) s'a format coroana funerară de decedualul Zaharia Bârbulescu.

Fără mulți invocați și magistrați, prelețieni și cunoscători mulți — foii cari l-au lăsat — au înălțat să se pară la această triste ceremonie.

La locuința sa, la biserică „Sf. Voievoz” unde s'a oficiat serviciul dinun și până la cimitir, multimea îndurerată — cu shumătul în spate și lacrimile în ochi și a făcut doară oie de cetea ce a însemnat în scurta sovata Zaharia Bârbulescu.

OMUL

Înălțându-i să împiedică cu un minut depărtarea dintre noi a același care a lăsat Zaharia Bârbulescu.

Cește mă face să vorbesc la moartea acestui scump coleg nu e numai simțea ce și sfînt să împiezi, dar și drogoste pe care a sfînt să o cunoască. Să dacă e un merit să săli să le faci simțul, o virtute să săli să te faci iubil.

Ei bine, cu toate că înălțarea mea cu el îmbrăca un ceremonial care, vă susțin, reflectă cea mai perfectă drogoste, n'äm să vă spun, chiar în acest trist moment, că dispariția lui va lăsa un gol pe care nul nu poate umple nimeni și nimic.

Dispariția lui e însă o reală pagubă și pentru societate și pentru justiție și pentru prietenie.

Credel-mă: eu nu cunoște de loc biografia lui Zaharia Bârbulescu. Dar am cunoscut omul.

Rar ca, când natură să fi fost aşa de vîrtegă cum a fost în scumpul nostru dispariț, și totuși omul să întoarcă destinele prin ceea ce nu-am obisnuit să prețuim încă în deajuns: prin nimic.

A tras din cease a fost merele lui neajuns în viață; cu risipă, tot, ca să poală să-si croiască o situație socială, care să-l șeze în rândurile dinăuntru.

Dar, prin accesă, a dat prilej naturiei să se răsuscă pe el.

Simpă și lămurit: Zaharia Bârbulescu nu mai este și cunună răsunătoare datorită clopotelor care anunță moarte, dar după ritmul acelor marsuri pe care or de căte ori le auzim strângătoare conurde înimel noastre într-o convulsie adâncă dureroasă.

Pricină pentru care a murit? Vezi auzi pe cei cari l-au avut în deaproape supraviețuire:

O boala de înimă etc.

Eroare. Aș protesta contra acestei afirmații, dacă n'äm să sigur că tot ce a mai rămas din el, conștiința aceea despre care vorbește Henry Bergson, conștiință care nu se slinge cu moartea, sufletul ocelă care dăinuiește ca memorie a actelor lui umane, protesteză.

Dâm mai jos indulcările orele condurătoare, în ordinea în care s'au flințat — la biserică de-din apoioci N. Stroescu și G. N. Ionescu, la Tribunal de dă-arevacă Cerulean și dă-judecătorul T. Goroveanu. — A mai vorbit la „Topografiu Românească” dă-profesor Munteanu-Rămnicu, al cărui frântuș cuvânt de odio nu l-am putut avea însă până la apariția gazetei. — Fiecare din oratori au oferit la Zaharia Bârbulescu la înfrățire diferențe: „Omul”, „Priețenul”, „Cetățeanul” și „Avocatul”, precum urmează:

„El singur zeu sătăstă-nainte de o fi zeu
Să din noiană de ape, puteri a dat sănătatei
El zice că suflul și lumii ferestre
El este al omenei isvor de mănhuire
El este moartea mortii și invieră vieții.

mîscăm și suntem, capălu un sens definitiv.

Dar, dacă e așa, Z. B., plecând diante noi în formă în care l'am cunoscut se găsește că noi în dumnezeul în care trăim și ne mîscăm.

Moartea lui e un fel de intrare în Nirvana, în aceea împărătie a Cerului în care te duci cu condiție: dacă și astăi pe pământ filind, o împărăte și suflătoare.

E Z. B. din această ? Cu siguranță, pentru că s'a devotat un acționat de bine, renunțând la sine însuși. Săbato la făcut să spule de sigur pios și împăcat, ca în psalmi, ca în înțelepciunea budistă :

„Iarăș și iarăș mă plec în fală Doamne, în tine căci în loc să în apă, care străbătă întreagă lume, care egli în bucatele ce le strângem de pe câmp, precum și în pomii cari rodesc din în in !

În acest dumnezeu odihneste acum și devinând una cu pământul, intră în viață viitoare.

Si cu el sporește un adevarat repelat la salutări: că viața, în această vale a plângerei nu-i de căt o simplă apariție, dar că, dacă dispără sau o omunitate formă, curge mai departe în fluviu veșnicie, cari nu scad și nu seancă niciodată.

Si pentru prima oară am prilejul să deprimă sănătatea și să mă răsuțesc în el.

De acuma început și cu el miserul morții. Moartea a făiat și în rețea de nerii și de amintiri, sfără dacă nu vor îndevelare versurile poetului în „Soaptele amurgulăt”.

„Să pretenția primă sănătatea și să mă răsuțesc în el.

Si să mă răsuțesc în el.

„El numai sărit, în treia lui, înțelegă undă de bunătate, de dreptate.

El era un prieten devotat, E dintr-un prieten cari n'avea dușman.

Si aceasta adverește odătă mai mult superioritatea lui.

El era un om consimță.

În această luptă într-o luptă

pentru existență, el a fost împăratul de parțea celor mulți, celor cari aveau nevoie de ajutor.

Dar lupta s'a terminat, Ligilul care era întră el și viață s'a curmat hrusec printre simpla decizie de expedient.

Se vedea că moartea, în răsunările ei, cauza toalea mijloace contrare celor pentru care mușterul luptă. Z. B. a luptat pentru drept și dreptate și moare că un mare nedreptășit luă o vârstă care putea să îngăduie multă și trumosace acte.

N'am să spun însă că moartea

a călăut normele de drept, el că a aplicat un text de accelerare, care să fi fost mai bine dacă era suspendată.

A putut să-nălăpăcească sub forma lui fizică. Ne rămâne formă lui morală.

Sărmâna lui mașină gânditoare

care să spălătăriți amărătia,

care apropie pe om de dumnezeu: cea mai cuprinzătoare rafinare pentru care nu există nimic de nepătruns, și cele mai perfecte însușiri morale și sufletești.

Ei a fost copilul fenomen

care a umplut butoiul în fund,

dacă Ahil și acolo mănușele lancei, Ulisea vâslește,

Hercule lăie capetele hider, dacă dincolo de holarele viaței fizice, omul repeleă actele din viața lui de acți, apoi atunci

pe luptă nu vor fi trece și acolo

cară justiție și să veda penitățile urgiștilor, cari și acolo vor avea de sigur nevoie de avocați.

În de la îl înțrebă de titlu

în baza căruia vorbește, el va

pătrea răspunde însă: e licență

pe care am dobandit-o în viață

mea fără de prihană.

Ei vorbi acolo, în numele

adevărului, că cărujul apostol a

în acela devărăt la cărujul

de la celălalt, de aceea era el

drept și onest în toate actele oleii

tu.

Fiecare purtă în suflet un

mic cimitir, în care sunt îngropă-

ți pe care îi

înțelegă.

Si să mă răsuțesc în el.

„Cetățeanul“

Al patrulea coleg din Baroul nostru ia în anul acesta calea vecinieci.

Zaharia Bărbulescu, unul din tinerii membri ai Baroului, ne părăsește azi însoțit de regretă umană.

Viața lui scură a fost plină de mărirește sufletului lui.

Natura este lăsată să fie perfectă pe pământ.

De altfel viața pământescă este lăsată numai în scopul perfecționării.

Zaharia Bărbulescu, acest suflet mare, această minte ageră și luminată, care a făcut mândria liceului local, unde are numele gravat în placa de onoare, cu hîrle de aur, era și mândria copilului din care facea parte.

Fie blândă, putere de pătrundere nimioare, respectuosă față de totuștii lumii, cu toate că inteligența lui vastă ne lăsa pe mulți în umbra, avea o cultură alcăsă și solidă.

In pledoarile lui clare, pline de miez și de eruditie, iasne, ca dintr-un istor, bogată lui inteligență, îmbrăcată într-o formă lapidată, în care nu lipsea dovadă și atentie, vestea lui culturi.

Era pentru noi, cei mai în vîrstă de căt el, o plăcere să-l ascultăm și ne bucuram că în urmă noastră se regăsesc talente de valoare lui.

De aceia azi nu regretem numai pierderea unui coleg erudit și blând, dar regretem în mod sincer, pierderea unei reale valori, din mijlocul nostru.

Nu voi pomeni de marile lui însușiri, care l-au ridicat de Tânăr în ochii tuturor.

Dormie de multă folositoare tuturor, a luit parte la fundarea și administrarea institutului de Cultura „Tipografia Românească“, al cărui suflet era el.

A fost de Tânăr ales consilier comunal, de Partidul Liberal, între membrii căruia era respectat și iubit.

Cuvântul lui, scrisul lui era revârsarea sufletului lui și lumină.

Cum am arătat însă, Pământul n-îne-dă-nu pentru a fi perfect, căci perfecțunea nu lăsată nici.

Natura imbrăcând sufletul lui mare, trimis în această lume, a fost ingrată față de el. I-a dat un creier bogat pentru că să poată fi mănuști de sufletul lui, întocmai după cum clapele unui piano, manuite de un mare artist.

I-a dat acest creier prodigios, fiindcă de el avea el trebuință pentru perfecționarea sufletului, rapiduș în schimb sănătatea și vioreala fizicului, din care cauză, pe calea aceasta a perfecționării, în viață pe pământ, care nu este de căt de cât un punct între viețile viitoare, el nu a putut ieftui prea mult.

În calea perfecționării divine spre care trebuie să tindă orice vîstantă, s'a crezut — de legile neprăunite

că drumul pe care

pământ este sufițent de bogat, marginită la 35 ani.

A trăit în perfectionarea sufletului, cam aceeași durată ca marelul nostru Invățător, ca marelul sănt Antoniu de Padua și alte mari suflete, cărora nu li s-a lăsat timp prea mult aci pe pământ, spre a se duce căt mai grănicică la destinul perfectiunii.

Setea de viață a lăsat natura, pentru că a legat strâns sufletul nostru de trupul pământesc. Dacă nu am avea această sete de viață și am vedea merele contrast dintre măriște și strălucirea sufletului, față de micimea și humoarea carnei, în care e imbrăcat acesta, dându-ne seamă de inchisoare în care e osândit să vietuiască pe pământ sufletul nostru, — am privi viața prin înărtirea pe care o are robul osândit la munca silnică.

Numai această necunoștință a acestei diferențe ne face dragă viața și privim lumea prin prismă făptuire astfel încinăgătă.

De aceia, cum spunea strâmosul nostru Cicerone, sufletul lui, nu a putut să se duce decât la Zeul superior și pe el nu trebuie să-l plângem.

Să plângem cei rămași nu pe el, ci, în egoismul nostru, numai lipsa lui dintr-noi.

Pentru soția lui, pentru mama lui, nu am cunțit de îmbătrânire, căci și pătruncușul de sfidobire dureoasă. Gandeasă-se însă că el atât de drag lor, că și nouă, a fost drag și Tatălui Nostru cel cires.

Dragostea aceasta divină și incomparabilă cu dragostea noastră pământescă și de aderevări fericire, care nu poate exista aci.

Luană-l la El, îl rog fierbință să vînă întărească în calea mea de sănătate și îmbătrânire, iar pe el să-l ridice în slava de care a fost vrednic!

C. Ceruleanu

Avocat

„Avocatul“

Cu sufletul cernit și plin de o legitima emoție, în să aduc din partea magistratilor Tribunalului Prahova și judecătorilor din orasul Ploiești, tributul nostru de indurerat omagiu în fața mormântului ce să deschise și e gata să primească în sănătău rece și nemilosliv, pe acela care a fost distinsul avocat al baroului local, Zaharia Bărbulescu.

Caracter integră, fire blânde și dulicioase, suflet delicat de artist și inamorat de comorăa de cultură care constituie patrimoniul cel mai scump al umanității, Zaharia Bărbulescu, când a trebuit să-și facă o carieră, după studii strălucitoare, care l'au pus în fruntea unei întregi generații, s'a dedicat cărierii atât de grele dar atât de frumoase, de apărător al celor nedreptăți.

Sfătuitor conștiincios în altăruj justiției, el aducea în pledoariile sale, o parte din sufletul său bun, din setea lui pentru dreptate, și atunci cauza clientului său, se confunda cu însăși ideea de justiție, care trebuia să se realizeze în sensibilele pe care le dădeam noi judecători, — design mândri și liricii că le pronunțăm, — dar al căror merit, îl purta, în realitate strălucitul avocat, care prin talentul și judecata al lui săgură, nu ajuta să pregețim în cea mai mare parte soluțiunea procesului, la care el coopera unorii cu prețul suferințelor sale fizice și intoldeană cu întregul său suflet astfel de dreptate.

In casa dreptății, unde lupta pentru triumful unei idei și unei cauze în adesea proporții acerbe, se vede bine cum fiecare din combinații aduce în această luptă, ceață este proprietatea sufletului său: unul aduce revoltă, altul aduce iștejime, unul aduce curvantul meșugărit, iar altul aduce logică pură.

Ei bine, Zaharia Bărbulescu, aducea întotdeauna sub o infâșare de sfidobire dureoasă, bogată contribuție a materialului informativ și o prețioasă comoră a cunoștinții juridice.

In pledoarie sa moalește și linștă, care se depărătă de năsturi, care se lăptă și încărcă, cu atât de multă deosebită, către cei care îl cunoscă, să-l împărtășească cel mai suav parfum în templul Justiției.

Iată deacă, lăsând că altii să preneamărească calitățile excepcionale de spirit, de talentul publicist, de patriotism și de bunătatea lui, împărătește disperat, la marea tristețe ce o exprim în numele colegilor mei magistrați, cu prilejul morții bineții municipiului să se neamunesc, în următoarele luni, în goarne de carton, împărătește lăptănică dragoște penitenciară, a cărui reputație, produs al anilor post-bellici, buzunarele largi ale acestora se

Fie ca în constința marei lui valori și a dragostei cu care a fost inconjurat de toată lumea, distinsa sa familie să poată găsi un început de alinare a durerei ce o copleșește.

T. Goruneanu

Judecător Trib. Prahova

LACRIMI....

E primosul pe care îl au adus în zină călătorie cele lări reîntorsore, toți căi l'au condus la veșnicul lacas: rude, prietenii și cunoști. E primos care a învărtit glă proaspătă a mormântului timpuriu și care va face să răsără nevesteștile florii ale amintirilor dragi acolo — deasupra criptei să - și în sufletele noastre indurerate.

Când pleda Zaharia Bărbulescu, erau momente când aveam impresiunea vie, că în fața mea dincolă de bară, era, nu un avocat care apără mele risipite, înlăcrimate, căci altfel n'as avea curajul — în cîteva acestea — să adun rândurile ce vor să fie împlinirea celei mai triste datorii, pe care mi-am impus-o să-l protejez și să-l păstrez într-o săracă și frumosă și tristă pînă de avânturi, în spatele nevesteștilor și în cîteva minute de la înmormântare.

Că primosul care a învărtit

lacrimea, cari curg năvalite și de aceea încerc să prindă pe hărțile căteva din gândurile mele risipite, înlăcrimate, căci altfel n'as avea curajul — în cîteva acestea — să adun rândurile ce vor să fie împlinirea celei mai triste datorii, pe care mi-am impus-o să-l protejez și să-l păstrez într-o săracă și frumosă și tristă pînă de avânturi, în spatele nevesteștilor și în cîteva minute de la înmormântare.

Ei vreau două zile înainte de a închide ochii, îmi spune — transfigură.

— De măs face mai curând

bine și de date aceasta! Vreau

să facem din gazeta noastră tribună nefinățită, vreau să strig

— în cîteva ore — că în cîteva ore —

l'au adus și în cîteva ore —

